

அன்பைப் பற்றிய ஒரு சுய பரிசோதனை

“நீங்கள் விசுவாசமுள்ளவர்களா என்று உங்களை நீங்களே சோதித்து அறியுங்கள்;
உங்களை நீங்களே பரிட்சித்துப் பாருங்கள்.” 2 கொரிந்தியர் 13:5

அன்பைக் குறித்து விவரிப்பது இயலாத காரியமாக தெரிகிறது. இந்த ஆச்சரியமான குணமில்லாமல் தேவனுடைய பார்வையில் எதுவும் ஏற்படையதல்ல. அப்போஸ்தலர் அன்பை வரையறுக்க முயற்சிக்குவதில்லை. ஆனால் அதன் வெளிப்பாடுகளை நமக்கு கொடுப்பதில் அவர் திருப்தி அடைகிறார். இப்படிப்பட்ட குணலட்சணங்களுடன் அன்பை பெற்றிருப்பவர்கள் அதைப் பாராட்டுவார்கள். வேறு விதமாக அதை விளக்க முடியாது. ஜீவன் மற்றும் வெளிச்சத்தைப் போல அன்பை வரையறுக்க இயலாது என்பதே உண்மை. அதை புரிந்து கொள்ள நமது சிறந்த முயற்சிகள் அதன் பலன்களின் திசையில் இருக்கின்றன. அது தேவனுடையது. அது இருதயத்தில், நாவில், கையில் மற்றும் எண்ணத்தில் தேவனைப் போன்றது. அது மானிட பண்புகள் அனைத்தையும் மேற்பார்வையிட்டு அவைகளை கட்டுப்படுத்த நாடுகிறது. அன்பு எங்கு குறைவுபடுகிறதோ அதன் பலன் ஏறக்குறைய தீமையாக இருக்கும். அன்பு இருக்கிற இடத்தில் அதன் அளவுக்குத்தக்கதாக பலன் வேறுபட்டு நன்மையாக இருக்கும்.

கிறிஸ்தவனிடத்தில் வெளிப்புற வெளிப்பாடாகிய நட்புறவு, சாந்தம், தயவு, பொறுமை முதலான குணங்கள் தேவனுடைய பார்வையிலும் அல்லது அவனது சொந்த பார்வையிலும் போதுமானதல்ல. இந்த கிருபைகள் அன்பின் ஆவியினால் உறுதிப்பண்ணப்பட்டு அவனது சொந்த இருதயத்திற்குள் நிரம்பி விடுவதே வேண்டும். அநேக ஆவியின் கிருபைகள் மீண்டும் உருவாக்கப்படாதவைகளால் அங்கீகரிக்கப் படுகிறது. நல்ல ஒழுக்கம் என்று பின்பற்றப்படுகின்றன; அவை அநேக காரியங்களில் இருதயத்தையும் மனோபாவங்களையும் அன்பின் பரிசுத்த ஆவிக்கு விரோதியாக கருதி ஒரு முக்காட்டைப் போல வெற்றிகரமாக அணியப்படுகிறது.

தெய்வீக அன்பைக் குறித்து நாம் பாராட்டின அளவு தெய்வீக மாதிரிக்கு ஏற்ப நமது குணலட்சணத்தை அமைத்துக்கொண்ட நமது வைராக்கியத்தின் அளவாக இருக்கும். தெய்வீக அன்பின் கிருபை இருதயத்தில் நுழைந்த பிறகு, முரட்டுத்தனமான, கடுமையான, இழிவான குணலட்சணம் மாற நீண்ட காலம் தேவைப்படுகிறது. அதற்கு முன்னதாக கிருபை மனிதனின் சகல எண்ணம், வார்த்தை மற்றும் கிரியையில் வெளிப்படுத்தப்படும். மாறாக, மற்றவர்கள் உயர்குடி பிறப்பு மற்றும் நற்பண்பு பயிற்சியினால் தேவனுடைய கிருபை இல்லாமல் வெளியுரங்கமான நற்பண்புகளைப் பெற்றிருப்பார்கள். தேவனைத் தவிர யாரும் இருதயத்தை அறிய திறமை படைத்தவர்கள் இல்லை. ஆகையால் அவர் மட்டுமே இந்த கிருபையை யார் பெற்றிருக்கிறார்கள் மற்றும் யார் பெறவில்லை என்பதையும் அவர்களது இருதய அபிவிருத்தியின் அளவையும் அறிவார். ஆனால் ஒவ்வொருவரும் தன்னைத்தானே சோதித்தறியலாம். அந்த அன்பின் ஆவியினால் ஜெனிப்பிக்கப்பட்ட ஒவ்வொருவரும், பரலோகத்தில் உள்ள பிதாவானவரை மகிமைப்படுத்தவும், “நம்மை அந்தகாரத்தினின்று தம்முடைய ஆச்சரியமான ஒளியினிடத்திற்கு வரவழைத்தவருடைய புண்ணியங்களை அறிவிக்கவும்” உடன் சிருஷ்டிகளிடம் இருக்கும் சகல தொடர்புகளிலும் அதன் வெளிச்சம் பிரகாசிக்கவது. (1பேதுரு. 2:9)

அப்போஸ்தலர் காலத்தில் கனிகளில் (வரங்கள்) தீர்க்கதரிசனம் உரைத்தல் அல்லது பிரசங்கம் பண்ணுதலுமே சிறப்பாக இருந்தது. தேவனைப் பற்றிய இரகசியங்கள் பற்றிய அறிவும் அதிகம் பாராட்டப்பட்டது. பெரிய விசுவாசம் கிறிஸ்தவ தேவைகளில் பிரதானமாக கருதப்பட்டது. எனினும் அப்போஸ்தலர் கூறுவது என்னவென்றால், ஒருவன் இவை அனைத்தையும் முழு அளவில் பெற்றிருந்து அன்பு இல்லையென்றால் அவன் ஒன்றுமேயில்லை என்பதாகும். அவன் வெறும் பூஜ்யம்தான். அவன் புது சிருஷ்டியின் ஒரு அங்கமே இல்லை. ஏனெனில் புது சுபாவத்தின் ஜெனிப்பித்தலில் அன்பானது முக்கியமான ஆவியாக இருக்கிறது.

இது என்ன ஆச்சரியமான ஒரு பரிட்சையாக இருக்கிறது! “நீங்கள் விசுவாசமுள்ளவர்களா என்று உங்களை நீங்களே சோதித்து அறியுங்கள். நீங்கள் உங்களையே சோதித்துப் பாருங்கள்” என்று அப். பவுல் ஆலோசனை கூறுகிறார். இந்த சோதனையை நாமே நமக்கு பயன்படுத்துவோமாக. தேவனுடைய மதிப்பீட்டில் நான் ஒன்றமில்லாதவனா அல்லது ஏதாவது உடையவனா என்பதை அளவிட வேண்டும். என்னுடைய அறிவு, அல்லது புகழ் அல்லது பிரசங்க திறமையைக் காட்டிலும் அவருக்கான எனது அன்பு, சகோதரர்கள் மற்றும் அவரினிமித்தமான அன்பு, பொதுவாக உலகம் இன்னும் சத்துருக்களிடம் கூட என்னுடைய அன்பு எவ்வளவு என்பதை சோதித்தறிய வேண்டும்.

நாம் அன்பின் ஆவியினால் ஜெனிப்பிக்கப்படாமல் தேவனைக் குறித்த ஆழமான இரகசியங்களை அறிய முடியாது என்பதை நாம் அறியாமல் இருக்கக்கூடாது. ஏனெனில் தேவனுடைய ஆவியினால் மட்டுமே தேவனைப் பற்றிய ஆழமான காரியங்களை அறிய முடியும். ஒருவன் தனக்கு கிடைத்த அறிவை இழப்பதற்கு முன் ஆவியை இழக்கக்கூடும். ஆகையால் குணலட்சண அளவில் அன்பை நாம் முதலில் வைக்க வேண்டும். நாம் தேவனை நெருங்கவும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவும், இதை பிரதானமான சோதனையாக கருத வேண்டும்.

அன்பானது உண்மையான பண்பின் ஓரகசியம்

அன்பைக் குறித்த முக்கியமான கருத்தை கொடுத்த பின்பு அப்போஸ்தலர், அது என்னவாக இருக்கிறது, எதுவாக இல்லை, அது எப்படி இயங்குகிறது, அது எப்படி இயங்கவில்லை அல்லது அது எப்படி நடத்துகிறது என்பதைக் குறித்து விளக்குகிறார். இந்த காரியத்தை நாமே நடைமுறையில் பயன்படுத்தவும் விசாரிக்கவும் செய்வோமாக.

நான் இப்படிப்பட்ட அன்பை விசேஷமாக விசுவாச வீட்டாரிடம் கொண்டிருக்கிறேனா? அது குறிப்பிட்ட அளவு நீண்ட காலம் துன்பம் கொடுத்த பிறகும் நான் அன்புடன் இருக்கிறேனா? நல்ல நோக்கத்தின் ரூபகாரத்தை கொடுப்பவர்களிடம் அபூரணம்

மற்றும் பலவீனத்தில் நான் பொறுமையுடன் இருக்கிறேனா? மகா சத்துரு ஜனங்களின் மனதை குருடாக்கியிருக்கின்றான் என்பதை உணர்ந்து, அன்பின் வெளிப்பாடு தமது விரோதிகளிடம் பொறுமையாக இருந்த நமது கர்த்தரிடம் முக்கியமாக இருந்தது என்பதை நினைத்து, வழியை விட்டு விலகிப் போனவர்களிடம் நான் பொறுமையுடன் இருக்கிறேனா?

எனது முறைமையும் குரலோசையும் எனது வாழ்க்கையின் காரியங்களில் செய்ய நிறைய இருப்பதை அறிந்து, எனது முறைகளில் அன்பாகவும் எனது நடத்தை மற்றும் குரலோசையை காவல் செய்ய நாடுகிறேனா? இந்த அன்பின் அடையாளம் எனது செயல்கள், வார்த்தைகள் மற்றும் எண்ணங்களில் பரவுகிறதா? மற்றவர்களைக் குறித்து நான் நினைக்கிறேனா, அவர்களை கவனிக்கிறேனா? வார்த்தையிலும், பார்வையிலும் மற்றும் கிரியையிலும் அவர்களிடத்தில் அன்பை உணரவும் வெளிப்படுத்தவும் செய்கிறேனா? ஒரு கிறிஸ்தவன் மற்ற அனைவரையும் காட்டிலும், வீட்டிலும் தொழில் செய்யும் இடத்திலும், சபையிலும் மற்றும் எல்லா இடத்திலும் அன்புடன், மரியாதையுடன் மற்றும் கனிவுடன் இருக்க வேண்டும். பூரண அன்பை அடையப் பெற்றதற்கு தக்கதாக, நமது இருதயத்தின் தொடர்ச்சியான முயற்சியினால் நமது வார்த்தை, கிரியை ஆகியவற்றை தூண்டுகிற சிந்தை எல்லாம் அன்பும் பொறுமையும் நிறைந்ததாக இருக்க வேண்டும். தேவனுடைய பிள்ளைகளிடத்தில் இந்த குணங்கள் வெளியரங்கமான அலங்காரமாக மட்டுமே இருக்கக்கூடாது; இருக்க முடியாது. மாறாக, அவைகள் ஆவியின் கணிகள், அவை தேவனுடைய ஐக்கியத்துக்கு வந்த பிறகு, அவரை அறிந்தபிறகு, அவரது பரிசுத்த ஆவியை, அன்பின் ஆவியை பெற்ற பிறகு வளர்கிறது.

“பொறாமையில்லாத” அன்பை நான் பெற்றிருக்கிறேனா? அந்த அன்பு பெருந்தன்மை உடையதாக இருக்கிறதா? மற்றவர்கள் வளம் பெற்று, அந்த செழுமையில் சந்தோஷப்படும் போது எனது காரியங்கள் அந்த அளவுக்கு செழுமை இல்லாதிருக்கும் போது நான் பொறாமை இல்லாதிருக்கிறேனா? இதுதான் உண்மையான பெருந்தன்மை; இது பொறாமைக்கு எதிரானது. அது நெறி தவறிய சபாவத்திலிருந்து பார்க்கிறது. பொறாமையின் வேர் சுயநலமாகும். அன்பின் வேரிலிருந்து பொறாமை வளராதது. அன்பு சந்தோஷப்படுகிறவர்களுடன் சந்தோஷப்படும்; ஒவ்வொரு நல்ல வார்த்தையிலும், கிரியையிலும், கிறிஸ்தவ கிருபையின் முன்னேற்றத்திலும் தேவ ஆவியினால் தூண்டப்பட்டவர்களின் தெய்வீக ஊழியத்திலும் சந்தோஷப்படும்.

“தன்னைப் புகழாத, இருமாப்பாயிராத” அடக்கமுள்ள அன்பை நான் பெற்றிருக்கிறேனா? எளிமையான போக்கு உடைய அன்பு பெருமை பாராட்டி தன்னை உயர்த்தாது. நல்ல செயல்களை உடனே செய்கிற அன்பை பெற்றிருக்கின்றனா? மனிதரால் காணப்படும்படியல்ல, தேவனால் மட்டுமே காணப்படும்படி அல்லது அறியும்படி அதைச் செய்யும். அதன் அறிவையோ அல்லது அதன் கிருபையையோ பெருமை பாராட்டாது. நன்மையான எந்த ஈவும் பூரணமான எந்த வரமும் பிதாவானவரிடத்திலிருந்து இறங்கி வருகிறது என்பதை அடக்கத்துடன் அங்கீகரிக்கிறது. அவரது ஒவ்வொரு இரக்கத்திற்கும் அன்பையும் ஊழியத்தையும் நான் திரும்ப செலுத்துகிறேனா? சுய கௌரவத்தின் மேல் பெருமையடித்துக்கொள்ளுதல் அறிவீனத்திற்கும், சில சமயங்களில் அவனது முயற்சி வெட்கக்கேடான பாவங்களுக்கும் வழிநடத்தும். கர்த்தரின் ஆவி தெளிந்த புத்தியுள்ள ஆவி. பெருந்தன்மையை மற்றவர்களை மதிப்பதற்கு மாத்திரமல்ல தன்னை நிதானமாக மதிப்பீடு செய்யவும், தனது குணலட்சணம் மற்றும் சாதனைகள் குறித்து உயர்வாக நினைக்காதபடியும் நாட வேண்டும்.

“அயோக்கியமானதை செய்யாத” மரியாதையான அன்பை நான் பெற்றிருக்கிறேனா? பெருமை வேராயிருந்து அதிலிருந்து அயோக்கியமான நடத்தைகள், ஒழுக்கமின்மை வளர்கிறது; அறிவிலோ அல்லது பொருளாதாரத்திலோ தங்களை உயர்ந்தவர்கள் என்று எண்ணுகிறவர்களிடத்தில் இது இருக்கும். பணிவானது அற்ப விஷயங்களிலும், அன்பாக வரையறுக்கப்படுகிறது. மரியாதை சிறு காரியங்களிலும் அன்பாக கருதப்படுகிறது. பணிவின் இரகசியம் மேற்பரப்பு மெருகூட்டலாக அல்லது இருதயத்தில் உள்ள அன்பாக இருக்கிறது. கிறிஸ்தவனாக நாம் இருதய பூர்வமான அன்புடையவர்களாக இருக்க வேண்டும். அது நம்மை விசுவாச வீட்டாரிடத்தில் மாத்திரமல்ல, நமது வீடுகளிலும் நாம் உலகத்தோடு தொடர்பு கொள்ளுவதிலும் நாம் அன்புடனும் மரியாதையுடனும் நடக்கச் செய்யும்.

சுயநலமில்லாத, “தற்பொழிவை நாடாத” அன்பை பெற்றிருக்கிறேனா? அது மற்றவர்களின் அக்கறையில் தனது சொந்த உரிமைகளைக் கூட தியாகம் செய்ய விருப்பம் உடையதாக இருக்கும். அதற்கு மாறாக, ஒவ்வொரு சமயத்திலும் தனது உரிமையை கேட்கிற சுயநலம் மாத்திரமல்ல, மற்றவர்களின் வசதி, சுகம், உரிமைகள் பற்றி பொருட்படுத்துவதும் இல்லை. இந்த வகையில் நாம் அன்பை பெற்றிருக்க வேண்டும் என்றால் மற்றவர்களது நன்மையை அநியாயமாக எடுத்துக்கொள்ளாதபடி நம்மை காத்துக்கொள்ள வேண்டும். நாம் தீமை செய்வதைக் காட்டிலும் தீமையை சகிப்பதை விரும்புவோம். அநீதி செய்வதைக் காட்டிலும் அநீதியை சகிப்போம்.

அன்பு வீட்டில் ஆரம்பிக்கிறது

இயற்கையின் பந்தத்தில் தன்னை சார்ந்து இருப்பவர்களுக்கு தேவையானதை செய்ய வேண்டும். மற்றவர்களுக்கும் நன்மை செய்ய வேண்டும். எல்லா வகையிலும் “அன்பு வீட்டில் ஆரம்பிக்கிறது.” சரியான கருத்து என்னவென்றால், சரியான அன்பின் ஆவியை உடைய ஆண்களும், பெண்களும் வாழ்க்கையின் காரியங்களில் தனக்குரியதை மட்டுமே நினைக்க மாட்டார்கள். மற்றவர்களைக் குறித்து அக்கறை காட்டுவார்கள். அன்பின் இந்த அம்சத்தை அப்பியாசப்படுத்தினால் வாழ்க்கையின் எல்லா காரியங்களிலும், குடும்பத்திற்கு உள்ளேயும் வெளியேயும் ஒரு பெரிய செல்வாக்கைப் பெற்றிருக்கும்.

“சுலபமாக கோபமூட்ட முடியாத” நிதானமான அன்பை நான் பெற்றிருக்கிறேனா? ஒரு கேள்வியின் இருபக்கங்களையும் பார்க்கக்கூடிய, பலமான தெளிந்த புத்தியுள்ள ஆவியை கொடுக்கக்கூடிய அன்பை நான் பெற்றிருக்கிறேனா? அது எரிச்சல் மற்றும் வன்முறை கோபத்தை உணரக்கூடியதாக இருக்கிறதா? வன்முறை கோபம் பொருத்தமற்றது மாத்திரமல்ல. அதைக்காட்டிலும் மோசமானதாக, காயத்தை உண்டு பண்ணக்கூடியதாக இருக்கிறது. அதன் பலனால் எனது சொந்த இருதயமும் சரீரமும் காயமடைகிறது.

கொள்கைகள் சம்பந்தப்பட்டிருக்கும் போதும் மதிப்புமிக்க பாடங்கள் புகுத்தப்படும் போதும் அன்பானது மிகவும் உறுதியாக இருக்க வேண்டிய நேரம் வரும். அப்பொழுது நீதியான கோபம், சரியான வார்த்தையை பயன்படுத்தி அன்பின் நோக்கத்திற்காக, நன்மை செய்யும் நோக்கத்திற்காக, கையாளப்படும். ஆனால் அது ஒரு நேரத்துக்கு மட்டுமே கையாளப்பட வேண்டும். நீதியான

கோபம் நமக்கு வரக்காணும் போது, நாம் உதடுகளினாலோ, இருதயத்தினாலோ பாவம் செய்யக்கூடாது. அந்த சமயத்தில் உடனே அன்பான, பெருந்தன்மையான மனோபாவத்தை நமது எதிரிகளிடமோ அல்லது நாம் போதிக்கக்கூடிய உதவி பண்ணக்கூடிய நண்பர்களிடமோ காட்ட வேண்டும்.

வெறித்தனம், கெட்ட குணம், முன்கோபம், குற்றம் செய்வதற்கு விரையும் தன்மை முதலானவை சுலபமாக தூண்டப்பட முடியும். இது அன்பின் ஆவிக்கு முற்றிலும் மாறானது. தேவனை பிரியப்படுத்தவும் ஜெயங்கொண்டவர்களின் நிலையை அடையவும் நாடி, அவரது பக்கம் இருப்பவர்கள் நமது நாளின் பொதுவான கீழ்ச்சிகளுக்கு தங்களை காத்துக்கொள்ள வேண்டும். இந்த பண்புகள் எந்த அளவுக்கு வளர்க்கப்படுகிறதோ அல்லது விரும்பி அடைக்கலம் கொடுக்கப்படுகிறதோ அல்லது அதற்கு எதிராக போராடவில்லையோ, அது நமது பிதாவானவரின் பரிசுத்த ஆவியில் அபிவிருத்தியில் அபூரணத்தையும், குறைவையும் காண்பிக்கிற ரூபகாரமாக ஆகிறது; நமது முன் மாதிரியாகிய நமது கர்த்தராகிய இயேசுவின் சாயலில் குறைவு படுவதற்கும் ரூபகாரமாகிறது. ஒருவரிடமிருந்து பெறக்கூடிய ஒரு தவறான ஆவியின் சில ரூபகாரங்கள் அதைத் தொடர்வதற்கான சாக்குபோக்கும் அன்புடன் இருக்கின்றன. எனினும் இயற்கையான சீரழிவு, பரம்பரையான பலவீனங்கள் ஆகியவை எரிச்சல், குறைவாக பேசுதல், முன்கோபம் ஆகியவற்றிற்கு வழி நடத்தக்கூடும். கர்த்தரின் ஆவி நிறைந்திருக்கும் அனைத்து இருதயமும் அவனது மாம்சத்தில் தீமைக்கான இந்த பண்பை எதிர்த்து, அதற்கு எதிராக நல்ல போராட்டத்தை போராட வேண்டும்.

“இது என்னுடைய வழி” என்று சொல்லக்கூடாது. ஏனெனில் விழுந்து போன சுபாவத்தின் வழியெல்லாம் தவறானது. பழைய சுபாவத்தின் இந்த பண்பையும், மாம்சத்தின் மற்ற வேலைகளையும் பிசாசையும் எதிர்ப்பதே புது சிருஷ்டியின் வேலை. அன்பின் கிருபையின் வல்லமையை குறைவான வழிகளில் நமது நண்பர்களுக்கும் வீட்டாருக்கும் காண்பிக்கலாம். இந்த கிருபை வளர்வதினால் தேவனுடைய பிள்ளை ஒவ்வொருவரும் இனிமையான சுபாவம் உடையவராக மாற வேண்டும். நமது அனுதின வாழ்க்கையில் அன்பின் ஆவியை காண்பிப்பதைத் தவிர வேறு எந்த வழியிலும் நம்மை அந்தகாரத்தினின்று ஆச்சரியமான ஒளியினிடத்திற்கு வரவழைத்தவரின் புண்ணியங்களை சிறப்பாக அறிவிக்க முடியாது.

அன்பு தீங்கு நனையாது

தீங்கு நனையாத அன்பை நான் பெற்றிருக்கிறேனா? அது காயமற்றதாக, தீமையற்றதென சந்தேகத்திற்கு இடமில்லாததாக, மற்றவர்களின் தவறை கண்டுபிடிக்கும் நோக்கம் இல்லாததாக, தீமையான நோக்கத்தோடு கற்பியாததாக இருக்கும். அது மற்றவர்களின் நடத்தையை அன்புடன் விளக்க நாடக்கூடிய அன்பை நான் பெற்றிருக்கிறேனா? இருதயத்தின் நோக்கங்களை தவறு என எதிர்த்து நிற்பதைக் காட்டிலும் தீர்மானிக்கும் போது தவறுகளுக்கு எல்லா சலுகைகளையும் கொடுக்கிறேனா? பூரண அன்பு நல்ல நோக்கத்தை உடையதாகவே இருக்கும். இதே நிலைப்பாட்டில் மற்றவர்களின் வார்த்தைகள் மற்றும் நடத்தைகளை நோக்க தன்னால் முடிந்தவரை முயற்சிக்கும். அது பகை உணர்வுகளையும் சந்தேகத்தையும் சேர்த்து வைக்கவோ, தீய நோக்கத்தோடு சங்கிலி போன்ற கீழ்நிலை சார்ந்த ரூபகாரங்களை ஏற்படுத்தவோ செய்யாது. “அன்பு லேசாக இருக்கும் இடத்தில் கறைகள் அதிகமாக இருக்கும்” என்பது மிகவும் ஞானமான பழமொழி.

றானால் அன்பானது குற்றங்களை பொருட்படுத்தாமல் மனக்கசப்புகளை வைக்காமல் கடந்து சென்றால், அன்பானது தீமை செய்தவர்களையும் நண்பர்களைப் போல பாவிக்கும் என்று பொருளல்ல. குற்றங்களை கவனிப்பது மிகவும் அவசியமாக அல்லது மிகவும் சரியானதாக இருக்க வேண்டும். முன்னர் இருந்தது போல அதே அன்புடன் வெளிப்படுத்தக் கூடாது. ஆனால் பகைகள், வன்மம் அல்லது சண்டைகளை வெளிப்படுத்தக்கூடாது. அன்பு மற்றும் தயவுடன் முழு ஒப்புரவாகுதலுக்காக திறந்திருக்கும் சந்தர்ப்பக் கதவை முடிந்தவரை சீக்கிரத்தில் விலகி ஒரு ஒப்புரவாகுதலை ஊக்கமளித்து தவறை மன்னிக்கவும் மறக்கவும் விருப்பத்தை வெளிப்படுத்தக்கூடும்.

“அன்பு அநியாயத்தில் சந்தோஷப்படாது”

நான் அநியாயத்தில் சந்தோஷப்படாமல் சத்தியத்தில் சந்தோஷப்படுகிற உண்மையான அன்பை பெற்றிருக்கிறேனா? நல்லது மற்றும் கெட்டது பற்றிய கொள்கைகளை என்னுடைய மனதில் உறுதியாக வைத்திருக்கிறேனா? நான் தவறிலிருந்து முற்றிலுமாக விலகி, நன்மையானதுடன் முழுமையாக இணக்கமாக இருக்கிறேனா? தீமை எதிர்படும் போதெல்லாம் நான் துக்கப்படுகிறேனா? தீமைக்குள் விழுந்தவர் அல்லது சோதனையினால் கீழ்ப்பட்டவர்கள் மீது அனுதாபம் கொள்கிறேனா? தவறானது எனக்கு நன்மை கொடுத்தாலும் அதை நான் ஊக்கப்படுத்தாமல் எதிர்க்கிறேனா? சத்தியத்திலும் அதன் செழிப்பிலும் நான் களிப்பாயிருப்பதை நான் தவிர்க்க முடியாமலும் அது என் முந்தைய கருத்துக்களை கவிழ்த்துப் போடாமலும் அல்லது எனது பூமிக்குரிய சில நன்மைகளில் சேதம் ஏற்பட்டாலும் நான் சரியானதற்கும் சத்தியத்திற்கும் இசைந்திருக்கிறேனா?

தனது இருதயத்தில் பரிபூரண அன்பாகிய பரிசுத்த ஆவியை அபிவிருத்தி செய்ய நாடுகிறவர்கள் இந்த நேர்மையிலும் உண்மைத் தன்மையிலும் தங்களை ஜாக்கிரதையாக காத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஒரு மனிதன் அல்லது பொருளின் வீழ்ச்சியில், சந்தோஷப்படுதல், அது எந்த அளவில் நீதியையோ அல்லது நன்மையையோ குறிப்பிட்டாலும் அது வருத்தம் தெரிவிக்கப்பட வேண்டும் அல்லது ஜெயங்கொள்ளப்பட வேண்டும். பூரண அன்பு எந்த நிலையிலும் அல்லது கீழ்நிலையிலும் அநியாயத்தில் சந்தோஷப்படாது. மற்றவனுடைய வீழ்ச்சி தனக்கு முன்னேற்றத்தைக் கொடுத்தலும் அது வருத்தப்படக் கூடியதாக இருக்கும்.

இங்கே கர்த்தரின் ஜனங்களின் ஆவி என்று அப்போஸ்தலர் விளக்குகிற தேவனுடைய அன்பு எல்லா சுயநலத்திற்கும் மிகவும் மேலான ஒரு அன்பாக இருக்கிறது. அது நிலையான கொள்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது. அது நாளுக்கு நாள் தெளிவாக புரிந்து கொள்ளப்பட்டு எந்த கீழலிலும் எப்பொழுதும் உறுதியாக கடைபிடிக்கப்பட வேண்டும். அன்பானது அதில் பங்கு பெறாதிருப்பது லாபகரமான தவறாக இருக்கும். தீமைக்கு வெகுமதி கொடுக்க விரும்பாது. ஆனால் அது சத்தியத்தில் சந்தோஷப்படும். அனைத்து பாடத்தைப் பற்றிய சத்தியத்திலும், விசேஷமாக தெய்வீக வெளிப்படுத்துதலின் சத்தியத்திலும், அது பிரபலமடையாத சத்தியமாக இருந்தாலும், அதை பிரசங்கித்தால் துன்பம் வந்தாலும் உலக நட்பையும் இப்பிரபஞ்சத்தின் தேவனால்

குருடாக்கப்பட்டவர்களின் நட்பையும் இழந்தாலும் அது சத்தியத்தில் சந்தோஷப்படும். சத்தியத்திற்கெதிராகவும், அதன் ஊழியக்காரர்களுக்கு எதிராகவும் இழப்புகளும், துன்பங்களும் துயரங்களும் மற்றும் இன்னும் என்ன வந்தாலும், அன்பின் ஆவியானது சத்தியத்தின் மீது அப்படிப்பட்ட ஒரு ஈர்ப்பை பெற்றிருக்கிறது. நாம் அவரைக் குறித்தோ அவரது வசனத்தைக் குறித்தோ வெட்கப்பட்டால் கர்த்தருடைய மதிப்பீடும் அப்படியே இருக்கும். அவரது பரிசுத்தவான்களில் அவர் மகிமை அடைந்தவராக வரும் போது, அப்படிப்பட்ட அனைவரையும் குறித்து அவர் வெட்கப்படுவார் என்று அவர் அறிவிக்கிறார்.

தீமையின் தாக்குதலுக்கு அசையாத, “சகலத்தையும் தாங்குகிற” அன்பை நான் பெற்றிருக்கிறேனா? அது தீங்கு, அசுத்தம், பாவம் மற்றும் அன்புக்கு எதிராக இருக்கிற அனைத்தையும் எதிர்க்கிறதா? தேவனினிமித்தம் அது பழிச்சொல், கண்டிப்புகள், அவமதிப்பு, இழப்புகள், தவறான சித்தரிப்பு இன்னும் மரணத்தைக் கூட சகிக்கவும் விருப்பமும் வல்லமையும் கொண்டிருக்கிறதா? “உன்னுடைய விசுவாசமே உலகத்தை ஜெயிக்கிற ஜெயம்.” கர்த்தருக்கும் அவருடையவர்களுக்குமான அன்பின் பரிசுத்த ஆவியும் உலகிற்கு அனுதாப அன்பை மையமாகவும் ஜீவனாகவும் கொண்டதாக விசுவாசம் இருக்கிறது. பூரண அன்பானது தேவனுடைய கிருபையினால் எல்லா கும்பிலைகளிலும் சகலத்தையும் தாங்கக்கூடியதாக இருக்கும். நம்மை அது ஜெயங்கொண்டவர்களாகவும் நம்மில் அன்பு கூருகிறவராலே முற்றிலும் ஜெயங்கொண்டவர்களாகவும் வெற்றிகரமாக செய்து முடிக்கும்.

அன்பானது சந்தேகம் நிறைந்ததல்ல

சகலத்தையும் விசுவாசிக்கக்கூடிய அன்பை நான் பெற்றிருக்கிறேனா? மறுக்க முடியாத ரூபகாரங்கள் இருந்தால் ஒழிய அது மற்றவர்கள் மேல் பழி சுமத்த விருப்பமில்லாதிருக்கிறதா? அது மற்றவர்களிடம் தீமையைக் காட்டிலும் நல்லதை நம்புகிறதா? அது தீமையை கேட்க விருப்பப்படாமல் அதை வெறுக்க முனைகிறதா? பூரண அன்பானது சந்தேகப்படாமல் சகலத்தையும் நம்பும். அது இந்தக் கொள்கையோடு கிரியை செய்கிறது: சந்தேகக் கண்ணோடு பார்ப்பதைக் காட்டிலும் நூறு தடவை ஏமாற்றப்படுவதை ஏற்றுக்கொள்ளும். ஒரு மனிதனை அநியாயமாக சந்தேகப்படுவது அல்லது குற்றம் சாட்டுவதைக் காட்டிலும் இது மேலானது. அந்த இரக்கமுள்ள மனப்பான்மை எண்ணத்திலும் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். ஆண்டவர் கூறினதாவது: “இரக்கமுள்ளவர்கள் பாக்கியவான்கள்; அவர்கள் இரக்கம் பெறுவார்கள்.” (மத். 5:7) இரக்கமற்ற, தீமையை சிந்திக்கிற சிந்தை மற்றவர்களிடம் இரக்கமில்லாமல் நடக்கும்.

“சகலத்தையும் நம்பக்கூடிய” அன்பை நான் பெற்றிருக்கிறேனா? சாதகமற்ற கும்பிலைகளில் முயற்சி செய்து, எனது உதவி தேவைப்படுகிறவர்களுக்கு தொடர்ந்து நம்பிக்கையுடன் ஊழியம் செய்கிறேனா? “சகலத்தையும் சகிக்கக்கூடிய” அன்பை பெற்றிருக்கிறேனா? அனைத்தையும் தொடர்ந்து நம்பி, சிறந்தவற்றிற்காக முயற்சி செய்கிறதா? பூரண அன்பு சுலபமாக மனம் சோர்ந்து பேசாது. இதுவே அன்பின் விடா முயற்சியின் இரகசியமாகும். அது தேவனை அறிந்து அவரது பரிசுத்தத்தில் பங்கு பெறுகிறதாகி, அவரிடத்தில் நம்பிக்கை வைத்து, அருகே சுற்றிலும் இருளாக இருந்தாலும், அவரது கிருபையான உடன்படிக்கையின், நிறைவேறுதலுக்காக மனம் தளராமல் நம்பிக்கை கொண்டிருக்கிறது.

அன்பின் இந்த நம்பிக்கையான பகுதி பரிசுத்தவான்களின் விடா முயற்சிக்கும் கவனத்தை ஈர்க்கும் அம்சங்களில் ஒன்று, அவர்களை நல்ல போர் வீரர்களாக கடினத்தன்மையை சகிக்க சாத்தியப்படுத்துகிறது. அதன் நம்பிக்கையான குணம் சுலபமாக மனம் புண்படுகிறதையும், கர்த்தரின் வேலை சுலபமாக நிறுத்தப்படுகிறதையும் தடை செய்கிறது. மற்றவர்கள் சோர்வடையும் போது, நல்ல போராட்டத்தை போராடவும் நமது இரட்சிப்பின் அதிபதியை சந்தோஷப்படுத்தவும் அன்பின் ஆவி தாங்குகிற திறனை கொடுக்கிறது. அன்பின் நம்பிக்கை நம்பிக்கையின்மையை அறியாது. ஏனெனில் அதன் நங்கூரமிடும் இடம் திரைக்கப்பால் நுழைந்து, யுகங்களின் கன்மலையில் உறுதியாக பிணைக்கப்படுகிறது.

அன்பானவர்களே, நாம் இதுவரை பார்த்ததிலிருந்து நாம் அன்பை பெறுவோமாக, வார்த்தையில் மாத்திரமல்ல கிரியையிலும் உண்மையிலும் பெறுவோமாக. புதிய இருதயத்தில் வேரைப் பெற்றிருக்கும் அன்பானது நமது பரம பிதாவின் அன்பினால் நம்மில் ஜெனிப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் நமது பிரியமுள்ள இரட்சகரின் வார்த்தையிலும் கிரியையிலும் எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. நாம் அன்பை உறுதிப்படுத்தவில்லை என்றால் நாம் தேடிப்பெறப்பட்ட அனைத்தும் வீணாகப் போய் விடும்!